

Tonček bi se rad naučil peti.

Čuj, ptičica poje in žvrgoli,
da srce se radosti topi,
in pesem glasi se tako lepó —
le zlate strune pojó tako . . .

In Tonček posluša, posluša strmeč
in željo dvigne hrepeneč:
„Nauči me, ptička, pesmi teh,
ki v njih je veselje, vrisk in smeh!“

In ptičica poje in žvrgoli,
in pesem Tončku v srce leti,
in solnce se nagne v zapadno stran,
in Tonček gre spat v svoj tihi stan.

In sanje lepe, prelepe dospó
in Tončku gibke peruti priprnó,
visoko se dvigne kot angelček zal
veseli deček od zemeljskih tal.

Iz srca pa mu pesem kipi,
prelepa tako, da ves svet strmi,
strmi in hrepeni za njim:
„Naj s tabo pojem, s teboj letim!“

In solnce se bliska, in pesmi tekó,
njih kras je vez med nebom, zemljó,
njih kras preganja toge vse
in dviga, tolaži uboge vse!

Ko Tonček je dosti veselja razlil,
na dom se je spustil lahkotnih kril,
in v sobo je planil jutranji svit —
pa šel je nezgodnik dečka zbuditi.

Kje spev je iz lepih, prelepih sanj?
Napeva Tonček ne pomni več zanj!
Le ptičica drobna, le ta ga zna,
pa v last ga nikomur, nikomur ne da!

E. Gangl.